

תשפ"ג

דברים

עַל פִּי פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה מִפִּי ר' יַעֲקֹב יוֹסֵף כַּהֵן

הגענו לחומש האחרון, חומש דברים, שנפתח בפרשת דברים, הפרשה הקשה שמכינה אותנו לשבת שלפני חורבן בית המקדש, 'שבת חזון'¹.

הדברים כ"כ מדויקים, שכשנכנסים לפרשת דברים, יגיד לנו משה רבנו בתוך הפרשה **"אִיכָה אֵשָׂא לְבָדִי מִרְחוֹכָם וּמִשְׁאַכָּם וְרִיבָם"**²

אִיכָה, מילת החורבן, מופיעה בתוך פרשת 'דברים', שנקראת בה הפטרת חזון ישעיהו, בשבת שלפני החורבן; **אִיכָה**, מילה אחת שותתת דם. זעקת ירמיהו 40 שנים לפני החורבן, זעקה שנועקה לעולם חירש; זעקה שאת הכאב שיש בה, אין קול בעולם שיכול להשמיע – **אִיכָה** (???)

"אִיכָה וְיִשְׁכָּח בְּלִדִי הָעִיר רַבָּתִי לֵאמֹר הִיטָה פְּאֻלְמִנָּה רַבָּתִי בְּזוֹיִם שְׂרָתִי בְּמִדְיָנוֹת הִיטָה לָבָס"³

מצב של קטנות דקטנות. הכל מתפרק. עם ישראל יוצא לגלות.

הכח של הקטנות הוא כח שבא מצד שמאל (ימין-גדלות).

המלאך סמא-ל מרמוז בשמו על הצד ממנו הוא מגיע: שמאל!

¹ **שבת חזון**, כונתה בעבר **שבת איכה**, היא השבת שלפני תשעה באב והאחרונה משבתות תלתא דפורענותא. היא חלה באמצע תשעת הימים, ולאחריה מתחיל שבוע שחל בו תשעה באב. פרשת השבוע של שבת זו היא תמיד **פרשת דברים**. כאשר חל תשעה באב בשבת, נדחה הצום ליום ראשון, ואותה שבת היא שבת חזון. מכונה על שם ההפטרה הנקראת בה, הפותחת ברוב עדות ישראל במילים **"חזון ישעיהו בן אמוץ"** (ישעיהו, א, א). ההפטרה עוסקת במצבו הרוחני הקשה של עם ישראל בזמן בית המקדש הראשון, שהוביל לחורבן הבית. בתנועת החסידות ביטלו את מנהגי האבלות של יהדות אשכנז. צדיקים רבים מתנועת החסידות התבטאו ששבת חזון היא שבת שמחה יותר משאר השבתות. אמר הר' מאפטא **"שבת חזון הוא יותר גדול במעלה מכל שבתות השנה"**.

² דברים, א, יב

³ איכה, א, א

הקטנות, הדינים, הצמצומים, הגבולות, הגבורות, הקליפות – מגיעים מצד זה. בצד שמאל, בספירת הבינה מלמד הוזהר הקדוש: "דינין מתערין מיניה. השפע יוצא אבל בצורה מדודה, בכלי מדוד. לעומת זאת, מצד ימין, מגיעות כל ההתפשטויות שאין להן סוף. חסד, נצח, אהבה.

אנחנו לומדים מנבואת יחזקאל הנקראת "מעשה מרכבה" –

א. ויהי בשלשלים שנה, בְּרַבִּיעִי בַּחֲמִישָׁה לַחֹדֶשׁ, וְאָנֹכִי בַתּוֹף-הַגּוֹלָה, עַל-גִּהֹר-
כָּבֶד; וְנִפְתָּחוּ, הַשָּׁמַיִם, וְאָרָאָה, מִרְאֹת אֱלֹהִים. ב. בַּחֲמִישָׁה, לַחֹדֶשׁ--הַיָּא הַשְּׁנִי
הַחֲמִישִׁית, לְגִלּוֹת הַמֶּלֶךְ יוֹכִיָן. ג. הִיָּה הָיָה דָבָר-יְהוָה אֶל-יְחִזְקָאֵל בֶּן-בוּזִי הַכֹּהֵן,
בְּאֶרֶץ כַּשְׂדִּים--עַל-גִּהֹר-כָּבֶד; וְהָיָה עָלָיו שֵׁם, יְד-יְהוָה. ד. וְאָרָא וְהָיָה רוּחַ
סַעְרָה בָּאָה מִן-הַצָּפוֹן, עָנָן גָּדוֹל וְאֵשׁ מִתְּלַקְחוֹת, וְנָגְהָ לּוֹ, סָבִיב; וּמִתּוֹכָהּ--כָּעֵין
הַחֲשִׁמְבֵּל, מִתּוֹךְ הָאֵשׁ. ה. וּמִתּוֹכָהּ--דְּמוּת, אֲרָבַע זְרוֹת; וְזֹה, מִרְאִיתָן--דְּדְמוּת
אָדָם, לְהָנֹה. ו. וְאֲרָבַעַה פָּנִים, לְאַחֲזָת; וְאֲרָבַע כַּנְפִּים, לְאַחֲזָת לָהֶם. ז. וְרָגְלֵיהֶם, רָגַל
יִשְׂרָאֵל; וְכַף רָגְלֵיהֶם, כַּכֹּף רָגַל עֲזָל, וְנִצְעִים, כָּעֵין זְרוֹשֶׁת קָלָל. ח. וַיְדֹוּ (וַיְדִי) אָדָם,
מִתְנוֹת כַּנְפֵיהֶם, עַל, אֲרָבַעַת רַבְעֵיהֶם; וּפָנֵיהֶם וְכַנְפֵיהֶם, לְאַרְבַּעַתָּם. ט. וְזָכַרְתָּ
אִשָּׁה אֶל-אַחֲזָתָהּ, כַּנְפֵיהֶם: לֹא-יִסְבוּ בְּלִכְתָּן, אִישׁ אֶל-עֶבֶר פָּנָיו יִלְכוּ. י. וְדְמוּת
פָּנֵיהֶם, פָּנֵי אָדָם, וּפָנֵי אֲרִיָּה אֶל-הַיָּמִין לְאַרְבַּעַתָּם, וּפָנֵי-שׁוֹר מִהַשְּׁמָאוֹל
לְאַרְבַּעַתָּן; וּפָנֵי-זֶשֶׁר, לְאַרְבַּעַתָּן. יא. וּפָנֵיהֶם, וְכַנְפֵיהֶם פְּרָדוֹת מִלְּמַעְלָה: לְאִישׁ,
שְׁתֵּים זָכָרוֹת אִישׁ, וּשְׁתֵּים מְכֻסּוֹת, אֶת גְּלוּתֵיהֶנָּה. יב. וְאִישׁ אֶל-עֶבֶר פָּנָיו,
יִלְכוּ: אֶל אִשֶּׁר יִהְיֶה-שְׁמָהּ הָרוּחַ לְלָכֶת יִלְכוּ, לֹא יִסְבוּ בְּלִכְתָּן. יג. וְדְמוּת הַזְּרוֹת
מִרְאִיתָם כְּזֹחֲלֵי-אֵשׁ, בְּעָרוֹת כְּמִרְאֵה הַלְּפָדִים--הַיָּא, מִתְּהַלֶּכֶת בֵּין הַזְּרוֹת; וְנָגְהָ
לְאֵשׁ, וּמִן-הָאֵשׁ יוֹצֵא בָרֶק. יד. וְהַזְּרוֹת, רָצוּא וְשׁוֹב, כְּמִרְאֵה, הַבִּזְּקָה.

יחזקאל מתנבא בחודש הרביעי, הוא חודש תמוז, ביום החמישי לחודש, דהיינו ב-ה' תמוז. ומלמד אותנו הבעש"ט הק', על "זהחיות רצוא ושוב", וכך כותב תולדות יעקב יוסף מפולין⁴ – "עוד יש לומר וזהחיות רצוא ושוב כי תענוג תמידי נעשה טבע ואינו תענוג; לכך (לסיבה זו) האדם עולה ויורד בעבודת ה' יתברך כדי שיהיה תענוג שהוא עיקר עבודת ה' כפי ששמעתי ממורי"

מסביר לנו הבעש"ט הק' כי עיקר עבודת ה' הוא התענוג שמרגישים בעבודתו ית'. ויהודי צריך שירגיש חיות רבה בעבודת ה'. ומסביר כי החיות מגיעה לאדם, רק כאשר הוא

⁴ תזריע צד, ב וכן ב- 'שלח לך' דף קלט.

בבחינת רצוא ושוב. כי כאשר אדם חווה תענוג מתמשך, באותו גובה, מהר מאוד הוא מאבד את תחושת התענוג.

כדי להרגיש תענוג, שזה נקרא 'רצוא', אתה צריך נסיגה ממנו, שזה 'שוב'. מציאות ללא התענוג. כי תענוג תמידי אין לו תפיסה. הוא נגמר. נעלם. אתה צריך הפסק ועוד פעם.. לדוג', אדם שמאוד אוהב לאכול מאכל מסוים, אם יאכל אותו הרבה, באופן תדיר, התענוג שלו מאותו המאכל ירד משמעותית.

ומכיון שברא הבורא את עולמו כדי **להנות לנבראיו**, וזו היתה מחשבת הבריאה, הרי שצריך אדם להבין, שגם בתקופות בהן הוא לא חווה ענן, התכלית לא משתנה. אלא שתקופות ה-'שוב', הן חלק ממנגנון הענג⁵

מדוע?

"ויש להתבונן, כיון שמחשבת הבריאה היתה בכדי להנות לנבראיו, הרי הכרח הוא שברא בנשמות מדת רצון גדולה עד מאד, לקבל את אשר חשב ליתן להן, שהרי מדת גדלו של כל תענוג וכל הנאה, מדודה במדת גדלו של הרצון לקבל אותו. עד שכל הרצון לקבל גדול יותר, הנה בשיעור הזה מדת התענוג גדולה ביותר.."

מסביר 'בעל הסולם'⁶ שההנאה קשורה למדת הרצון של אותו אדם לקבל אותה, דהיינו, לכלי שלו. במדת הרצון לקבל משהו, כך תהיה מדת ההנאה לקבל אותו⁷. וזה דבר הגיוני ופשוט. מידת ההנאה שתהיה לאדם בשתיית כוס מים, תלויה בכמה צמא הוא? ואם הוא בכלל לא צמא, הרי שאותם מים יזיקו לו, יכבידו עליו, יגרמו לו להרגשה רעה. באותו אופן קל להבין שאם אדם יקבל את כל השפע כל הזמן, לעולם לא יתעורר בו הרצון לקבלת השפע. ואם אין רצון, אין כלי לקבל את השפע והשפע הזה יזיק לו.

ככה זה עובד – בגוף וברוח.

כל עניין ההנאה עובד על מילוי והפסק, רצוא ושוב. וכך גם התענוג הרוחני. כדי שיהיה לך תענוג והרגש בעבודת ה', אתה צריך לעבור תקופות של ריחוק. תקופות בהן לא תחוש את התענוג הזה. וזה נקרא 'שוב'.

וה'שוב' קודם ל'רצוא'. אומר 'בעל הסולם' הק' – **"ורצוי לדעת החוק העליון הזה, שאין לך שום גילוי אלא במקום שהיה החסתר, כמו בענייני העוה"ז, אשר ההעדר קודם**

⁵ ענג אותיות נגע. שענג שמקבלים בצורה הלא נכונה, במדה הלא נכונה, מהסיבות הלא נכונות וכן הלאה.. הופך לנגע. וכן, את הנגע, אפשר להפוך לענג, ע"י תיקון. וענג ונגע- רצוא ושוב.

⁶ הקדמה לספר הזהר, יא-יב

⁷ "כי מאחר שחשב יתברך להנותם, הרי עשה אותם בהכרח בבחינת רצון לקבל הנאותו, שהרי לפי מדת הרצון לקבל את השפע, כן יגדל ההנאה והתענוג. ותדע שהרצון לקבל הוא, הוא כל עצמותה של הנשמה, מבחינת התחדשות ויציאת יש מאין, ונבחן לבחינת בלי של הנשמה. ובחינת ההנאה והשפע, נבחן לבחינת אור של הנשמה, הנמשך יש מיש מעצמותו" ('בעל הסולם', פתיחה לחכמה הקבלה, הקדמה).

להויה.. אשר ההסתר והגילוי יש להם יחס כפתילה והאור הנאחז בה, כי כל הסתר אחר שבא לתיקון, הנה נגלה בסיבתו האור המיוחס למן ההסתר הזה, והאור שנתגלה בו נאחז בו, כמו אור בפתילה. וזכור זה על כל דרכיך.⁸

ופתילה, אותיות תפילה.

רצוא – רצון להתדבק באור. יציאה מן הכלים, אתה רק רוצה לדבוק בקב"ה. הכלים בכלל לא מעניינים אותך.

שוב – זו עבודה שבאה לאחר הרצוא, ותכליתה היא להכניס את האור שהתקבל בתקופת הרצוא, לתוך הכלים. זאת אומרת, צמצום האור. ותמיד צמצום האור הוא צער.

ומסביר הצדיק, כי למרות הצער, לא ניתן לחישאר בשפע האדיר שמושפע במצב של רצוא, שכן לא ניתן לתרגם את העונג הזה, וזה מוביל לשבירה של הכלים. לכן, חייב לצמצם.

בעולם התוהו, לפני עולם התיקון, הספירות היו בבחינת 'רצוא' בלי 'שוב'. משיכת תענוג למען עצמך ואין כלים לזה. לכן הן הגיעו למקום של שבירת הכלים, כי הן לא רצו כלים. ובעולם התיקון, אנחנו אמורים לתקן עניין זה ולהמשיך את האורות לתוך הכלים.

ומסביר הבעש"ט זק"ל, כי כאשר כתוב חיות (חיות הקדש) זה גם חיות. החיות של האדם. וחיות זו היא תמיד בבחינת 'רצוא ושוב'. כי רצוא בלבד, מביא לשבירת הכלים.

בנבואת יחזקאל כתוב: **וַתֵּינֶנִי הוֹשֵׁמֶל, מִתּוֹךְ הָאֵשׁ.**

וכתוב במסכת חגיגה⁹, כי המילה 'חשמל' היא 'חיות אש ממללות'. וכתוב בברייתא, **"עיתים חשות עיתים ממללות"**

שהמלה "חשמל" מורכבת מ- **חש** ו- **מל**.

חש – לשון חשאי. שקט.

מל – לשון מילה, דיבור.

זאת אומרת ש-'חשמל', זו אחדות ניגודים, שקט ודיבור גם יחד.

ובעניין רצוא ושוב, ניתן לראות בחשמל את הדבר והיפוכו –

שאומרת לנו הברייתא, לגבי חיות הקודש שהן 'עיתים חשות עיתים ממללות' כי בשעה שהדיבור יוצא מפי הקב"ה, הן חשות (שותקות) שזה עניין 'שוב', וכאשר הקב"ה אינו מדבר, הן מללות, מדברות שזה עניין 'רצוא'; אבל אם הקב"ה מדבר והן שותקות, דהיינו

⁸ 'בעל הסולם', הקדמה לתלמוד עשר הספירות.

⁹ יג, ב

הן מחוברות לאור, לשפע – אם כך הן לא ב-‘שוב’, כמו שאמרנו קודם, אלא ב-‘רצוא’.
דבקות באור (כי ‘רצוא’ זה הרצון להיות דבוק באור ה’); וכאשר הקב”ה שותק והן
מדברות, דהיינו, הן לא מחוברות לאור ולכן הן למעשה ב-‘שוב’, ולא כמו שאמרנו קודם,
ברצוא.

זאת אומרת, זה מתהפך. כל אחד מחלקי חש-מל, הוא גם רצוא וגם שוב.

ונחיד שוב, הרצון להיות דבוק בקב”ה זה הרצוא. ובניית הכלים ע”י השפע שאני מקבל
מהקב”ה זה השוב. ובחשמל אני יכול לראות את שני הכוחות האלה. בכל מקרה, חשמל
זה תמיד גם רצוא וגם שוב.

שתי אספקלריות בחיבור לקב”ה, חש ו-מל.

כשאנחנו מסתכלים על עבודת עם ישראל בבית המקדש, הלויים עבדו בשיר, ממללים.
הכהנים עבדו בחשאי. ‘בשתיקו’. ‘בלחישו’.

כהן ב-‘חש’ לוי ב-‘מל’. יחד חשמל. החיבור הרוחני בין כהן ולוי – יוצר חשמל. אור גדול
שיוצא מתוך חיבור של ניגודים.

‘וְהַזִּיזוּת, רִצּוֹא וְשׁוּב, כְּמִרְאָה, הַבִּינְךְ’

ואומרת הגמרא – מהו כמראה הבזק?

אמר רב יהודה ‘כאור היוצא מפי הכבשן’.

ור’ יוסי בר חנינא אומר, ‘כאור היוצא מבין החרסים’

ויש כאן סודות עמוקים, הגמרא לא נותנת סתם את ההסברים האלה.

וצריך להבין שהרצוא ושוב, הוא עניין הפעימה. התכנסות והתפשטות. ‘מטי ולא
מטי’¹⁰. כמו תנועת הלב הפועם, נפתח ונסגר; וזו התנועה של הבריאה כולה. פעימה¹¹.
כל העולם עובד על הפעימות האלה.

לדוג’, מי שבונה גשרים גדולים בעולם צריך לקחת בחשבון את הפעימות האלו,
שמתרחשות, ישתבח שמו, כל 26 שניות בערך. כי צריך לדעת שהעולם לא יציב ואינו
משתנה, אלא פעיל ומתקדם.

¹⁰¹⁰ לשון הזהר הקדוש.

¹¹ ‘פעימת הלב של כדור הארץ’ תועדה לראשונה על ידי חוקר מאוני’ קולומביה בשם ג’ון אוליבר, בשנת
1962. ר’ לדוג’ לעניין זה, מאמר של ‘מכון דוידסון’ על ‘הפעימה המסתורית של כדור הארץ’. כבר לפני 60
שנה, התגלה כי מדי 26 שניות בערך (שם היה) כדור הארץ פועם פעימה ססמולוגית. הפעימה חלשה מכדי
שנחוש בה, אך מתועדת במכשירי סיסמוגרף רגישים בכל רחבי העולם. אף שהתופעה ידועה כבר עשרות
שנים, הסיבות לקיומה עדיין אינן ידועות למדע.

וכותב ר' נחמן, ליקו'מ תורה ו'–

”וכשרוצה אדם לילך בדרכי התשובה, צריך להיות בקי בהלכה, וצריך להיות לו שני בקיאות, הינו בקי ברצוא, בקי בשוב, כמו שכתוב: ’זכאה מאן דעיל ונפיק’ (זהר ויקהל ריג, האזינו רצ”ב)”

אומר ר' נחמן, שאם אדם רוצה ללכת בדרכי התשובה, הוא צריך להיות 'בקי ברצוא' ו'בקי בשוב'.

מה זה אומר 'בקי ברצוא'?

כשאדם במצב של רצוא, הוא בדבקות לקב"ה וזוכה להרגיש אותו. כשזה קורה, כשיש תקשורת איתו, זה רגע שלא יכול בפז. אין רגע בעוה"ז שיכול להשתוות לכך. רגע של ליטוף, של חיבוק, של אמת, של ידיעה. וזו מדרגה וזכות גדולה.

אבל.. מדריך אותנו ר' נחמן, שכאשר אדם נמצא במקום הזה – ”היינו, בין שיזכה לאיזה עליה, לאיזה מדרגה גדולה, אעפ”כ, אל יעמוד שם, ולא יסתפק עצמו בזה. רק צריך שיחיה בקי בזה מאד; לידע ולהאמין שהוא צריך ללכת יותר ויותר וכו'. שזהו בחי' בקי ברצוא, בבחינת עייל, שהוא בחינת 'אם אפק שמים שם אתה'.

דהיינו, כאשר אתה שם, אל תסתפק בכך ואל תנוח על זרי הדפנה והתענוג, אלא שתדע ותאמין שאתה צריך ללכת 'יותר ויותר'. כי האדם הוא היפך המלאך. שהמלאך נקרא 'עומד', שעומד על מדרגה אחת. אבל האדם נקרא 'חולך', שהולך ממדרגה למדרגה.

ועל כך אומר ר' יעקב יוסף מפולינאה, ”ושמעתי מהרב המגיד מוחרץ פירוש הפסוק ’ויהיו חֲלִיפֵי תְּלָאִים לְךָ מִנֶּגֶד’ – ומסביר כי פסוק קשה זה, מתוך צ”ח קללות, יש בו אור אדיר של ברכה. כי תמיד צריך האדם שיחיו חיוו 'תלויים לו מנגד', שידע לא לעמוד על מקומו, אלא ללכת הלאה. למקום הבא, למדרגה הבאה. כי חיים אמיתיים הם תענוג רוחני בעבודתו יתברך. ותרע תמיד שיש 'מנגד', יש יותר תענוג, יש מדרגה יותר גדולה שלא השגת, שנמצאת מנגד. ולכן זו ברכה גדולה.

’וְהָיוּ חֲלִיפֵי תְּלָאִים לְךָ מִנֶּגֶד וּפְחוּלְתֵי לִילָה וְיוֹמָם וְלֹא תֵאֱמֹן בְּזַמְיָה’¹²

כי אם תאמין בחיך ותחשוב שזהו, הגעת. לעולם לא תתקדם ל'מנגד'. וכדי להגיע ל'מנגד' צריך כוח של התנגדות במציאות שיעבוד מולך, נגדך, אחרת לא תזוז. ודע, כי 'בדרך שרוצה אדם לילך, מוליכין אותו'. אם אדם מתעורר בבוקר לתוך באר מלאה נחשים ועקרבים, מלא בטענות, חוסרים וטרונות, זו הדרך שהוא סולל. שלמדנו, שהאדם אינו מספיק אלא סופר. אם אדם חי בתודעת מספיק, וכל הזמן מרגיש שלא סופרים אותו, אז כן סופרים אותו, אז הוא באמת מספיק במשחק החיים של אחרים. אבל אם הוא מבין

¹² דברים, כח, יו

שהוא **סופר של חייו**, שלמדנו, ש-**סופר גי' רצון (346)**. אזי הוא יכול עם הרצון המבורר שלו להפוך עולמות ולתקן עולם במלכות שד-י.

ולכן עדיף לך שתחיה במחשבות ואמונה על כל הטוב שמחכה לך, ולא להיפך. כך אתה מושך עליך את החיות. ככה זה עובד. וזה נקרא **בקי ברצוא**. וכותב ר' נחמן, שזה בחינת 'עיל', לעלות למעלה. למעשה, להיכנס פנימה. כי הבורא נמצא לא במקום עליון מבחינת מימד, אלא במקום עליון כך עצמך, פנימה.

עיל עה"כ=111=אלף

כי העליה היא תמיד ל-א' לאצילות. לכתר.

אם אָסַק שְׁמַיִם שָׁם אֶתְּהָ וְאַצִּיעָהּ שְׁאוֹל הַנֶּזֶק"13

ולמדנו, מספר 'ליקוטי שושנים' של ר' שמשון מאוסטרופולי חי"ד, כי יש בגיהנום **'תתן** חדרים, ובהם צריך לילך אפילו צדיק גמור לתקן ולהעלות נשמות של רשעים. בבחינת עז פנים לגיהנום"

ומסביר שתת"ן (850) החדרים בגיהנום מחולקים ל-

תק"ף (580) חדרים

ר"ע (270) חדרים

ר"ע חדרים הם הקשים יותר. ומספר לנו ר' שמשון חי"ד, על מלאך בשם יהושע שכותב על המצח של הצדיק את המילה **'אתה'**, ועם המילה **'אתה'** יכול הצדיק להוציא את הרשע מתוך אותם חדרים. ועל זה אומר ר' שמשון, שאומר דוד המלך-

"גַּם כִּי אֵלֶּךָ בְּגִיָּא צִלְמוֹת לֹא אֵירָא רַע כִּי אֶתְּהָ.."¹⁴

גיא צלמות = 580 - מכוון לתק"ף חדרים

לא אירא **'רע'** - מכוון לר"ע חדרים

כי **'אתה'** עמדי- מכוון למילה 'אתה' שכותב המלאך יהושע על מצח הצדיק. וההמשך..

"עמדי שבתך ומשענתך המה ינחמני".

ר"ת- יהושע. שמו של המלאך.

¹³ תהלים, קלט, ח

¹⁴ "גַּם כִּי אֵלֶּךָ בְּגִיָּא צִלְמוֹת לֹא אֵירָא רַע כִּי אֶתְּהָ עֲמָדִי שְׁבָטְךָ וּמִשְׁעֲנֶתְךָ הִמָּה יִנְחַמְנִי" (תהלים כג ד)

ולמדנו כי צבע **התכלת (גי 850)** הוא כנגד כל ה-**850** חדרי גיהנום.

והכל בדעת. בחשיבה שלנו.

ומהו בקיא בשוב?

כותב ר' נחמן,

"וכן להיפך – שאפילו אם יפול חס ושלום למקום שיפול, אפילו בשאול תחתית, גם כן אל יתייאש עצמו לעולם. ותמיד יחפש ויבקש את הש"י, ויחזק עצמו בכל מקום שהוא, בכל מזה שיוכל, כי גם בשאול תחתית נמצא הש"י, וגם שם יכולין לדבק את עצמו אליו יתברך. וזה בחינת 'ואציעה שאול הינך'. וזה בחינת בקי בשוב. כי אי אפשר לילך בדרכי התשובה כי אם כשבקי בשני הבקיות האלו" (ליקו"מ א, ו)

ו- **בקי גי' 112.**

ופעמיים 'בקי' (ברצוא ובשוב) = 224 = דרך.

כי זו הדרך של האדם בחייו. ואין דרך אחרת.

ו-'בקי' אותיות 'יבק'. מעבר יבק, בו נלחם יעקב עם שרו של עשו, והפך לישראל.

"וַיִּקְרָא בְּקִלְיָהָ הוּא וַיִּקְרָא אֶת-עֲלֵתָי וְעֵשִׂי וְאֶת-עֲלֵתָי שְׂפֹזֹתָיו וְאֶת-אֹנֹךְ עֶשֶׂר יְלָדָיו
וַיַּעֲבֹר אֶת מַעְבַּר יַבֶּק" ¹⁵

ו-יבק הוא המקום הקשה, אבל הוא גם יחוד ברכה קדושה' (ר"ת). הוא גם הרצוא וגם השוב יחד. עץ חיים.

ואפשר לראות זאת בפירושו של הרמב"ן זי"ע על 'ויאבק איש עמו', וכותב הרמב"ן ש'ויאבק' זה גם 'יחבק', ומסביר כיצד לא פעם ה-א' וה-ח' מתחלפות ביניהן "כי החי"ת תכבד בלשונם והקלו אותה לאל"ף ופעמים רבים יבליעו החי"ת.. ואפשר שיהיה 'ויאבק' 'ויחבק'.."

וזה רצוא ושוב גם יחד, באותה מילה. כי צריך להבין, התנועות האלו, הגם שמרגישות לנו, הנעים בתוך מכונת הזמן, כנפרדות (וכך צריך להיות כדי שנרגיש את התענוג), בשורש שלהן הן אחד.

¹⁵ בראשית, לב, כג

ולכן, אם נתבונן בעומקם של הדברים (היכן שאלו התגלו לנו ע"י חכמים) נוכל לזהות את האחדות השורשית בתוך הניגודים הללו של רצוא ושוב. המקום בו המאבק הוא בעצם חיבוק. ולכן בסוף המאבק הזה, יעקב אבינו נהיה ישראל. כאשר הס"מ עצמו מברך אותו.

והוא עניין – "אם אֶסֶק שְׁמַיִם שֵׁם אֱתֶהּ וְאֶעֱלֶה שְׁאוֹל הַנֶּקֶד"¹⁶

שהקב"ה איתך בכל מקום ובכל רגע גם כשאתה נוסק לשמים (רצוא) וגם כשאתה נופל לשאול תחתית (שוב). ואתה צריך לדעת איך להתנהל נכון בזמנים של רצוא (לא להסתפק במקומך, אלא להתבונן במה שתלוי מנגד), ואיך למצוא את הקב"ה, בזמנים של שוב. למצוא במאבק את החיבוק. וזה להיות בקי ברצוא ובשוב.

וכותב הצדיק ש –

אֶסֶק – אותיות שם קס"א. שם אחי-ה (שם הויה בספירות כתר ובינה) במילוי יודין¹⁷

וְאֶעֱלֶה שְׁאוֹל הַנֶּקֶד – שהוא עניין נסיגה לאחור, ירידה. התכנסות. וזה שם ס"ג¹⁸. ולכן אומר הצדיק –

אסך – שם קס"א = 161 – בקי ברצוא

נסוג – שם ס"ג = 63 – בקי בשוב.

$$161 + 63 = 224 = \text{דרך.}$$

זאת אומרת אנחנו מגיעים לאותו מקום –

דרך = פעמיים יבק = קס"א (אסך) + ס"ג (נסוג)

ה'רצוא' וה'שוב' גם יחד, הגאות והשפל, הפעימה של הבריאה, הם אלו שיוצרים את הדרך של האדם.

ובשיש לו את "השני בקיאות הנ"ל אזי הוא הולך בדרכי התשובה".

צריך גם רצוא וגם שוב, ובעומק זו אותה הנקודה.

ופרשת דברים נפתחת במה שנראה כמו 'שוב' אחד גדול, כאשר משה רבנו ע"ה מזכיר לעם ישראל את חטאיו, את תקופות הנסיגה שלו, כפי שמביא רש"י בפירושו. אבל, נראה

¹⁶ תהלים, קלט, ח

¹⁷ אלף הי יוד הי

¹⁸ אלף הי ואו הי

דרך הקומרנא הק' כיצד כל ה- 'שוב' הזה הוא למעשה 'רצוא'. ושוב ניווכח, כיצד אותם המקומות, הם גם וגם. כיצד אותה הנקודה, יכולה להאיר במימד של 'שוב' ויכולה להאיר במימד של 'רצוא'.

כי הכל, כאמור, אחד.

ונראה את הדברים-

"אֱלֹהֵי הַדְּבָרִים אֲשֶׁר דִּבֶּר מִשָּׁה אֶל-כָּל-יִשְׂרָאֵל בְּעֶבֶר הַיָּרֵד בְּמִדְבַּר בְּעֶרְבָה מִזֶּה סוּף בֵּין-פָּאָרְן וּבֵין-תַּפַּל וְלָבָן וְחִצְרַת וְדִי זָהָב"¹⁹
וכותב רש"י-

"אלה הדברים" (ספרי) לפי שהן דברי תוכחות ומנה כן כל המקומות שהכעיסו לפני המקום בהן לפיכך סתם את הדברים והזכירם ברמז מפני כבודן של ישראל.

אל כל ישראל - "אלו הוכיח מקצתן היו אלו שבשוק אומרים אתם הייתם שומעים מבן עמרם ולא השיבותם דבר מכך וכך אלו היינו שם היינו משיבים אותו לכך כנסם כולם ואמר להם הרי כולכם כאן כל מי שיש לו תשובה ישיב

במדבר - "לא במדבר היו אלא בערבות מואב ומהו במדבר אלא בשביל מה שהכעיסוהו במדבר שאמר (שמות יז, ג) מי יתן מותנו וגו'

בערבה - "בשביל הערבה שחטאו בבעל פעור בשטים בערבות מואב

מול סוף - "על מה שהמרו בים סוף בבואם לים סוף שאמרו (שם, יז, יא) המבלי אין קברים במצרים וכן בנסעם מתוך הים שנא' (תהלים קז, ו) וימרו על ים בים סוף כדאיתא בערכין (ערכין טו)

בין פארן ובין תפל ולבן - "א"ר יוחנן חזרו על כל המקרא ולא מצינו מקום ששמו תופל ולבן אלא הוכיח על הדברים שתפלו על המן שהוא לבן שאמרו (במדבר כא, ה) ונפשנו קצה בלחם הקלוקל ועל מה שעשו במדבר פארן ע"י המרגלים:

וחצרת - "במחלוקתו של קרח (ספרי). ד"א אמר להם היה לכם ללמוד ממה שעשיתי למרים בחצרות בשביל לשון הרע ואתם נדברתם במקום:

ודי זהב - "הוכיח על העגל שעשו בשביל רוב זהב שהיה להם שנאמר (הושע ב, י) וכסף הרביתי להם וזהב עשו לבעל"

זאת אומרת רש"י מראה לנו כיצד כל המקומות שמזכיר משה, הם דברי תוכחות "לפיכך סתם את הדברים"

¹⁹ דברים, א, א

אנחנו מתחילים את חומש דברים במקום קשה. כל ספר דברים זה סיכום גדול שמישה רבנו ע"ה, משנה תורה, עומד ומסכם לעם ישראל, את כל מה שהוא חוה איתם מיציאת מצרים עד ערבות מואב. והוא בוחר להתחיל בדברי תוכחה.

ואם ניקח את כל שמות המקומות שמזכיר משה רבנו בפסוק לעיל, נקבל את המספר **2947**.

א. עבר הירדן = 272,269

ב. במדבר = 248

ג. בערבה = 279

ד. מול סוף = 146+76

ה. פארץ = 331

ו. תפל = 510

ז. לבן = 82

ח. הצרת = 698

ט. ודי זהב = 14+20

כל השמות יחד = 2947

"והאספסוף אשר בקרבך התאוו תאווה וישלכו ויבכו גם בני ישראל ויאמרו בני יאכלנו בשר"20

בפסוק הנוראי הזה, המילים – **"והאספסוף אשר בקרבך התאוו תאווה וישלכו ויבכו גם בני ישראל"** = 2947 = כל השמות שמזכיר משה רבנו כתוכחה על חטאי עם ישראל בהם.

נפילה נוראה של דעת עליון. נפילה של ישראל, בעקבות האספסוף, הערב רב. הנפילה הגדולה שמתרחשת כאשר דעת תחתון משתלטת על דעת עליון.

וכשהם במקום הזה, מה הם צועקים?

בני יאכלנו בשר (ע"כ) = 670

הצעקה הזו, היא לא על אכילת בשר בלבד, אלא על כל תאוות בשרים שהיא.

כי אדם שנמצא בתוך היעלם העולם, רוצה דבר אחד – לספק את התאוות שלו. ואם הוא לא מתחבר לעין חיים, זה תמיד יהיה המנוע שלו, גם אם הוא יתחפש (גם בפני עצמו)

²⁰ במדבר יא, ד

בשלל תחפושות. וכאשר עם ישראל קיבלו את חוקי התורה הק', מה שהיה מותר, הפך לאסור, ומה שהפריע להם בעיקר היה עניין העריות. כפי שכתוב במסכת סנהדרין²¹ – "אמר רב יהודה אמר רב יודעין היו ישראל בעבודת כוכבים שאין בה ממש ולא עבדו עבודת כוכבים אלא להתיר להם עריות בפרהסיא" וכותב רש"י – אלא להתיר להם עריות בפרהסיא – שהיה יצרן תקפן על עריות אמרו נפרוק כל עול תורה מעלינו ואל יוכיחנו על העריות אבל על עבודת כוכבים לא תקפן יצרן".

וכתוב 'מי יאכילנו בשר', שכידוע 'פה' זה מלכות ויסוד (שהלשון היא יסוד). דהיינו, בדבריהם כיוונו לעניין היסוד. זאת אומרת, שבירת כל המוסכמות. היעדר קדושה. ובמקום זה, תאווה בשרים. וכל זה קרה לעם שיצא ממצרים לאחר שראה ניסים גלויים, לעם שראה את הים נקרע ואת מרכבות פרעה וחילו טובעים בים.

איך זה יכול להיות?

כי כבר אמרו חכמנו, 'אין אפוטרופוס לעריות'. וכן "ואל תאמץ בעצמך עד יום מותך"²² ומי שחושב שהוא לא יכול ליפול בדבר הזה, הוא בסכנה הכי גדולה. ולמדנו, בכולל שהתקיים בכנרת²³ –

670=כנרת

וכנרת היא **כתר-נ'**. המקום הכי גבוה.

אבל,

כנרת עה"כ = אדנות במילוי (אלף, דלת, נוך, יוד) = 671=תרעא (שער)

זאת אומרת שהכנרת היא המקום הכי גבוה, הכתר של הנקבא, והמקום הכי נמוך, המלכות, ששם שם אדנות. אבל.. זה עם הכולל. הכנרת, בהיותה גם וגם – כתר מלכות – היא השער. השער לחבר שמים וארץ.

ולכן, **כנרת = עדן במילוי (עין דלת נוך) = 670**.

כי זה עדן, כשהשמים והארץ מחוברים.

והכל בכנרת.

והראה לנו הרמ"ע מפאנו, במאמר 'מעין גנים', חלק שלישי ש –

²¹ ס'ג, ב

²² אבות, ב, ד

²³ ר' שיעור 'כולל כנרת' – תמוז, תשפ"ג

יחוד – 28

ברכה – 227

קדושה = 415

= 670

מי יאכילנו בשר=כנרת= יחוד ברכה קדושה

דחינו מול 'מי יאכילנו בשר', המצב הירוד, הקטנות של תאוות הבשרים – עומדת הכנרת (הכתר) וכן יחוד ברכה קדושה, שזה כשלעצמו ר"ת יבק, מעבר יבק, המעבר הקשה; זה מעגל שפועם כל הזמן בין כתר למלכות, בין 'רצוא' ל-'שוב'.

אנחנו כל הזמן בזה לעומת זה. מקום קשה, יבק, 'מי יאכילנו בשר' ומולו – כנרת, יחוד ברכה קדושה, עדן. ובזה אומר ר' נחמן צריך להיות 'בקי'. כי כפי שראינו, **פעמיים 'בקי' = דרך**. שזו הדרך של החיים בעוה"ז. פעימות. רצוא ושוב. פעם אתה ביבק ופעם אתה ביחוד ברכה קדושה – וזה אותו מקום. פעם אתה בכנרת ופעם ב-'מי יאכילנו בשר', וזה אותו מקום.

וכנרת זה מים, כמו מעבר יבק, בנחל מים.

ובכנרת יש את בארה של מרים. סלע בתוך הכנרת. חיות של מים שנותנים קישור לאור הגנוז, זיכרון אמיתי. בארה של מרים, זו היכולת לזכור את המהות ולהיות מחובר אליה. לראות את המהות הפנימית של כל דבר. את המבנה, את שורש הקשר. זה נקרא בארה של מרים. שנמצאת בכתר נ', כנרת.

ולכן טובלים בכנרת. שהטבילה בכנרת זה משהו אחר לחלוטין, זו לא כמו טבילה בכל מקור מים אחר.

והכנרת עומדת מול 'מי יאכילנו בשר', ואין הכוונה למנגלים שעושים על חוף הכנרת, אלא לשני מקומות שונים בנפש. המקום של החיבור לכתר נ', שהוא הרצוא. והמקום של ה-שוב, תאוות הבשרים.

וקשה לנו להיות בשוב.

אבל צריך להבין שזו הדרך וזה הסיפור. הקב"ה לקח את הנשמה והכניס אותה לגוף נגוף (שהגפה לשון סגירה) מכוסה בקליפה של עור (לשון עֵזר, שמכסה ולא מאפשר לנו לראות את האור פנימי של הנשמה).

וכדי שאיש ישראל יצליח לעשות את הדרך את העבודה, הוא צריך לנסות ולהבין בכל נקודה בדרך, 'מה אתה רוצה ממני?' ולא כהתרסה חלילה, אלא כשאלה הכי קיומית לבירור. להבין מה ה' רוצה ממך במקום של סמירות הלחי, של הכעסים, של התאוות. לחפש אותו בכל מציאות שהוא מוציא, לא משנה מה היא, כי הוא פה.

להגיע ליחוד ברכה קדושה בזבל, בקושי, בפחד, בחרדה.

תנסה להבין.. למה אתה במעגל חסר המוצא שאתה נע בו? מדוע אותם שיעורים חוזרים לפתחך שוב ושוב? ואנשים אומרים, במעין התנערות והאשמה כלפי הסביבה – 'זה כל הזמן קורה לי', 'זה כל הזמן פוגש אותי' 'נמאס לי מהעניין הזה כבר שחוזר על עצמו', 'אנשים כל הזמן מתנהגים אליי ככה', אז תבין..

זה פוגש אותך. זה קורה לך. זה חוזר על עצמו בחיך. ואותו שיעור ימשיך ויבוא, עד שתיקח אותו. תלמד אותו. תתקן.

במקום להתרעם על מציאות הבורא, תנסה להבין מה הוא רוצה ממך באמת?

אבל איך אני יכול למצוא אותו שם, כשאני לא מרגיש אותו אלא מרגיש את כל הקושי?

תזכור שהוא גם בשמאל, ב'שוב', לא רק בימין, ב'רצוא'. כי אנחנו שוכחים את זה. וזו עובדה. כשעניך יהיו פקחות לעובדה זו, יהיה לך קל יותר למצוא אותו. כשאתה מחפש משהו שברור לך שהוא פה, אתה תמצא אותו. אבל אם יש לך ספק, ספק אם תמצא.

והנקודה של העבודה שלך בעולם, זה שלא משנה איפה אתה נמצא, הוא גם נמצא שם, ועליך למצוא אותו. ככתוב – 'וּמִשְׁחָרֵי יָמָאֵנָּה'²⁴.

ואיפה מוצאים את הקב"ה?

בתורה. הוא מסתתר בתוך אותיות התורה הקדושה. ויהודי, שיתנתק מהתורה, איך ימצא אותו? כדי שיהודי ימצא אותו, הוא חייב להבין שהוא לא ככל הגוים, כי הוא קיבל את התורה הקדושה. וגם אם ירצה מאוד להיטמע, האומות לעולם לא יתנו לו. כמו שאמר ר' ישראל מסלנט, יהודי שלא יעשה קידוש, גוי יעשה לו הבדלה.

ליהודי בעולם הזה יש תפקיד שהוא לא יכול לברוח ממנו, לא משנה כמה ינסה. והניסיון להיות ככל הגוים, דהיינו, להתעלם מההנשמה היהודית שבו ולהידבק בגוף (גוי לשון גוף), בחיצוניות העוה"ז, בחומר, נדון לכישלון, ואחרית העניין ידועה מראשיתו.

ואמנם בגוף אין הבדל בין יהודי לגוי (היום, בעוונותינו, יש יהודים שלא עושים ברית מילה ר"ל, כמו גם גוים שכן עושים), אבל הנשמה היא מעולם האמת. ונשמת איש

²⁴ משלי, ח, יז

ישראל, חייבת להיות דבוקה בקדוש ברוך הוא, שאחרת, לא משנה כמה הישגים יהיו לו בעולם החומר, הוא לא ימצא שלוחה, וכמו עונשו של קין, יהיה 'נע ונד'.

וברגע שאנחנו מתחשבים בגוים, ונדבקים בגוף, דהיינו ב-'מי יאכילנו בשר', נגמר המשחק. אנחנו עבדים במצרים. במקום להיות יחוד ברכה קדושה.

ועד שלא נפנים שאנחנו לא תלויים בארצות הברית, אלא בקדוש ברוך הוא בלבד, הם ימשיכו להכתיב לנו את הכללים שלהם ולדרוש אותנו תחת מגפי המומאה, שזורעת תמיד מחלוקת ושנאה. וכבר נחרב הבית על שנאת חינוס. והנה, אנחנו ימים מספר לפני תשעה באב, תשפ"ג, לפני שבת שבה נקרא את הפטרת החורבן – וכאילו לא השתנה דבר.

בשל כל מיני תפיסות של הגוים שמנוסחות במילים יווניות כמו 'דמוקרטיה', עם ישראל מפולג על סף מלחמת אחים, כשהמדינה שהקים, בסכנה ואויבנו כבר חוצים את הגדרות. ואיש נלחם באחיו, אש יוקדת בליבו, שקרים ומניפולציות עפים לכל הכיוונים ויוצרים אטימות ושנאה. ה'אנא אמלוך משתולל' ברחובות, ואוהב הפך לאויב. כך בדיוק מכרסמים בנו, מזנבים בנו, מפוררים אותנו.

וכולנו בתוך הדבר הזה, המומים ומאשימים.

אבל כל זה קורה לנו, בדורנו, מול עינינו, ב'משמרת שלנו', אז מה זה אומר?

שזה קיים בנו. בכל אחד ואחד מאיתנו. שנאת החינוס. המחלוקת. הרצון לקבל לעצמו. רמיסת האחר. מי יאכילנו בשר? השיגעון. הדחירה להרס עצמי. הכל בנו.

וצריך שיבחן כל אחד את עצמו, ויתקן כל אחד את המחשבה, דיבור ומעשה שלו עצמו, כי לא בכדי מראים לו את הדברים האלו מול פניו.

וכדי לתקן, חייבים להיות מחוברים לעץ חיים. ובעניין הזה, אתה צריך להחליט החלטה, מה המשחק שלך?

או שאתה משחק משחק של מסורת, 'נקדש קצת על הנרות, נניף דגלים בשמחת תורה, נקפוץ לבית הכנסת, נאכל תפוח בדבש' וכו'. שזה הכל מסורת ושום דבר שקשור לקדושה; או שאתה מבין שזה לא בערך, ולא כאילו, ולא סמלי ולא דימוי, אלא זו אמת צרופה; שהיא פשוטה ומורכבת כאחד; והיא קדושה עליונה; שאתה במקום הירוד בו אתה נמצא, צריך להתחבר אליה, ולחבר את העולם הזה אליה.

וזה נורא לא נח לנו. כי אנחנו רוצים להיות כמו הגויים. כמו כולם. לא רוצים להיות – "אֵין-עִם לְבָדֵד יֵשֶׁב וּבָגוֹים לֹא יִתְוַשֵּׁב"²⁵

למה?

²⁵ במדבר, כג, ט

כי זה קל ו'הגיוני'.

מצות התורה לא מסתדרות לאנשים בשכל, ובמקום להתעמק, להבין וללמוד מה העניין הזה שלמעשה הפך אותנו לעם ושעליו אנחנו, משום מה, מתעקשים ולא מוותרים כבר מעל 3000 שנה? הם מעדיפים להגחיק. להפוך לליצנות את אותו הדבר שהפך את העם היהודי לעם הכי חכם. עם הספר.

העם שקרוי על שם הספר שהביא לעולם – ספר התורה. התנ"ך.

ואת אותו הדבר שממנו יצאו הדתות האחרות והמוסר לעולם, את אותה התורה הק' שכתובים בה דברים שאין אינמרים או יכולת לשום אדם לכתוב, מבזים היום, בלעג, ובבורות כל כך עמוקה בשטחיותה, עד שעומק הבורות נקרא שם 'ידיעה'.

ובמקום הזה, שבטוח שהוא יודע, הם"א וכל חילותיו משתוללים.

וממקומות כאלו של דעת נפולה, בוחרים היום רבים, ללכת בדעת העולם התחתון ובנימוסי הגויים. והכל בשקרון/שכרון חושים, של 'מי יאכילנו בשר'?

וכך אנחנו מגיעים למצב שלהניח היום תפלין במדינת ישראל, נחשב ל'הדתה', לפגיעה בקטין ובאופן כללי למעשה פרימיטיבי במקרה הטוב, ומזיק לציבור במקרה הרע. ואת זה אומרים יהודים ליהודים אחרים במדינת היהודים. אותה מדינה שהוקמה כדי שיהודים יוכלו להיות יהודים, מבלי שירדפו בשל כך, על ידי הגוים.

מישהו שיער שהגלות האחרונה תהיה של עם ישראל בארצו? כאשר יהודים רודפים יהודים בשל יהדותם?

אנחנו ב'שוב' רציני מאוד.

אבל במצב הזה צריך לדעת, את הדברים שמלמד אותנו הקומרנא הקדוש, ומהם נראה, כיצד כל מקום של 'שוב', הוא למעשה, מקום של 'רצוא' – ולכן לא רק שאל לנו להתייאש, אלא להיפך להתמלא חיות בכדי למצוא מה הקב"ה רוצה מאיתנו במציאות הזו שהוא מוציא בחיי חיותנו?

ומראה לנו הקומרנא הק', כיצד אותם מקומות תוכחה, שמוכיר משה רבנו, הם המקומות הגבוהים ביותר, עשר ספירות קדושות. וראינו לעיל כי יש ט' מקומות, אלא שמסביר הקומרנא הק' ש'בערבה', אלו שתי ספירות, נראה בהמשך.

ואלו המקומות והאופן בו מוצא הקומרנא הק' את ה'רצוא' בתוך ה'שוב',

המקום הראשון המוזכר הוא –

עבר הירדן

עבר = ברע²⁶

ירדן = ירידה

עבר הירדן הוא פור מלכות שמים.

שהמלכות זה המקום הירוד, שמשם יש יניקה לקליפות. ומבואר בעין חיים שער נ' כי הירדן רומז לקליפת נגה, והקליפות נאחזות ויונקות מהמלכות.

עבר=272

הירדן=269

= 541 = ישראל = בינה + דעת

למה 'עבר הירדן' = ישראל ?

כי כל המהות של ישראל היתה להגיע לעבר הירדן. ולכן משה מתחנן לקב"ה ("ואתחנן") בתקמ' תפילות, כדי לעבור עם ישראל את הירדן. כי עבר הירדן זו המלכות, ושם יש את הקליפת. ומשה רצה להיות עם ישראל כשהם יורדים למקום הזה, כדי לחבר אותם לדעת דקדושה. ואומר הקב"ה למשה, לא (!) הם צריכים לעשות את העבודה לבד.

למה?

כי הם ישראל.

הם בינה ודעת.

הם מסוגלים לכך, כי בדעת שלחם, יש את דעת דמשה. שכן כמו שלמדנו, כאשר נפטר משה רבנו, הוא נכנס לכל איש ישראל לדעת שלו.

זאת אומרת, שהקב"ה סומך עליך, שאתה יכול לעשות את העבודה. לעבור את הירדן. את המצבים הירודים במלכות. הוא יודע שאתה יכול. תדע גם אתה.

²⁶ "עָשָׂה מִלְחָמָה אֶת־בָּרַע מֶלֶךְ סָדִים וְאֶת־בְּרָשָׁע מֶלֶךְ עֲמֹרָה שְׁנָאָב | מֶלֶךְ אֲדָמָה וְשִׁמְאֵלֶר מֶלֶךְ צְבִיִּים צְבוּיִם וְיִמְלֹךְ בָּלַע הַיָּא־צֶעֶר" (בראשית, יד, ב) וכן - "וַיִּמְלֹךְ בְּאֵדוֹם בָּלַע בֶּן־בְּעֹר וְשָׁם עֵיזָר דְּנֶהְבָּה" (בראשית, לו, לב) בער אותיות ברע, והוא משבעת המלכים דמיתו.

ומראה לנו הקומרנא הק' דבר נפלא, שמאיר את עינינו באשר לכוה שיש לאיש ישראל,
לאור שיש בו ולמהותו-

כאשר לוקחים את שם ע"ב, פעמיים ס"ג, שלוש פעמים מ"ה וארבע פעמים ב"ן-

ע"ב (72)

ס"ג ס"ג (126)

מ"ה מ"ה מ"ה (135)

ב"ן ב"ן ב"ן ב"ן (208)

ישראל (541)

ובכתיבה מפורטת של השמות-

יוד הי ויו הי

יוד הי ואו הא יוד הי ואו הי

יוד הא ואו הא יוד הא ואו הא יוד הא ואו הא

יוד הה וו הה יוד הה וו הה יוד הה וו הה

מה שאנחנו רואים כאן, זו התפרטות האור. אור שמתפרט עוד ועוד ועוד..

והכל זה **ישראל**, זה **עבר הירדן**. המלכות.

והאור מתפרט עד הגעת האור **לארבע פעמים ב"ן**, שזה בגי' **'יצחק' (=208)** - כח ענק של גבורה, איתו אנחנו יכולים לעבור את הירדן.

וכל זה הולך לאן?

למלכות. כי **עבר הירדן** זו המלכות.

כל האור הזה מגיע אליך, בדיוק בשביל שתעבור את הירדן.

במדבר

הזה"ק²⁷ כותב שאורך היסוד הוא 'רמ"ח עלמין', דהיינו 248 עולמות.

במדבר = 248

ולכן אומר הצדיק ש'במדבר' הוא כנגד ספירת היסוד.

בערבה

פרי עץ חיים שער הלולב כותב – שהנצח וההוד נקראים שני בדי ערבה.
(שהלולב הוא יסוד, ושלושת ההדסים הם – חסד, גבורה, תפארת)

מול סוף

'מול' זה 'מל' עם ו' (שה-ו' היא תפארת) – שעל ידי המילה והפריעה מתגלה שלישי
התפארת העליון, ולכן מול זה תפארת.
מול סוף זו התפארת שצריכה להגיע לסוף, למלכות

פארן

היא ספירת הגבורה. ש-'פארן' אותיות אפר – נ. שזו התפשטות הדינים, כך כתוב
בזוה"ק.

תפל

"מול סוף בין פארן ובין תפל"

נכתב ש'מול סוף' הוא 'בין פארן ובין תפל' ומכאן מובן שתפל הוא ספירת החסד.

²⁷ אידרא רבא, דף קמ"ב, עמ' א'

שכן 'מול סוף' הוא תפארת, והתפארת עומדת בין הגבורה – פארן, ובין החסד שהוא לפיכך תפל. רמז נוסף לכך שתפל הוא חסד, שהמים הם חסד ומעמם לפיכך תפל.

לבן

חכמה. שזה צבע ספירת החכמה.

חצרת

היא ספירת הבינה. שחצרות הם גבולות. צמצום.

ודי זהב

כתר.

'ודי זהב' בגי' 34 = 'דל'. המלכות שהיא כתר. ולמדנו בשבוע שעבר, פרשת 'מטות מסעי', על שם תמורה לשם אהיה, והוא שם 'בוכו'. גי' 'דל'. שהוא כח הדין בשם אהיה. ובמקום ה'דל', מקום הדין, בו, יש כ"ו – 'בוכו'. הויה שם. ב'שוב', בדל, בהסתר (ששם תמורה מסתיר), יש את ה'רצוא'; וזו עליית המלכות לעתיד לבוא; וזה 'ודי זהב', שבזה מסיים משה את דבריו. בעליית המלכות לעתיד לבוא.

ודי זהב – 'ודי' – אותיות יוד. חכמה. שמחוברת לזהב – לכתר. כי 'החכמה מאין תמצא'.

וכן 'ודי' אותיות 'דיו' – 'שה"ס חכמה, שכולו אלוהיות, הוא בחינת הלבן שבספר, כלומר שאין לנו תפיסה בו כלל, אלא כל הגילוי שבספר השמים, הוא בספירות בינה תפארת ומלכות, שהן ג' עולמות בי"ע, לחיותם בחינת הדיו שבספר השמים.. ורק על ידיהן מתגלה אור האלקי אל המקבלים.. וללא הלבן לא היתה אפשרות שום מציאות לאותיות וכל גילוי החכמה שבהן.. וז"ס הכתוב 'כולם בחכמה עשית'²⁸

ואומר הקומרנא הק' –

כתר = 620

חכמה = 73

בינה = 67

²⁸ בעל הסולם, מבוא לספר הזהר, צד

דעה²⁹ = 79

חסד = 72

גבורה = 216

תפארת = 1081

נצח = 148

חוד = 15

ימור = 80

מלכות = 496

2947

זאת אומרת ש-

**כל הספירות כולן = כל המקומות כולם = 2947 = "וְהָאֶסְפֶּסֶף אֶשֶׁר בְּקִרְבּוֹ
הִתְאַווּ תְּאֻנֹּה וַיֵּשְׁבוּ וַיִּבְכּוּ גַם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל"**

שתי אספקלריות, שתי נקודות מבט – מצד אחד, רש"י, שמסביר לנו שאלו דברי תוכחה, מקום הקטנות של עם ישראל. מקום ה- 'שוב'; ומנגד, על אותם המקומות מראה לנו הקומרנא הק', שאלו כל הספירות הקדושות, מקום ה- 'רצוא'.

והוא כמובן לא חולק על רש"י, אלא מראה לך, שכאשר אתה נמצא במקום שנקרא 'שוב', אתה צריך להבין שיש שם, בדיוק באותו מקום, את ה'רצוא'. וכשאתה בקי בשוב כמו שאומר ר' נחמן זי"ע, זה אומר שב'שוב' אתה תצליח למצוא את ה- 'רצוא'.

ואת כל זה אנחנו קוראים ב'שבת חזון' שלפני תשעה באב. כדי שתדע שהנפילות הכי גדולות, הקושי, העצב, הצער, הפחד, שם במקום הזה יש קדושה, יש עשר ספירות קדושות, יש 'רצוא'.

וכשמתבוננים בשתי המלים הראשונות בפרשה "אלה הדברים", ומחשכים אותם בגימטריא מקבלים ש- **"אלה הדברים" = 297 = רצוא**.

²⁹ לא כותב דעת; 'היכל הברכה' נותן תורה על 'דרור יקרא' המילה דעה היא דעת.

הפתיחה של ספר דברים, שהיא שם החומש המסכם כולו – היא רצוא.

ולכן, למרות שבפשט, על פניו, אנחנו מתחילים את חומש דברים עם דברי תוכחה קשים שמקודדים בשמות של מקומות בהם חטא עם ישראל, וכן בציר הזמן אנחנו במקום הכי נוראי של עם ישראל, חורבן בית המקדש; בשורש, אנחנו ב'רצוא'.

כי משה רבנו ע"ה בוחר לפתוח את הכל במילים – **"אלה הדברים"** גי' **"רצוא"**. כי משה יודע שחורבן בית המקדש הוא בחודש אב. ואב זה חכמה. המקום הכי גבוה.

חורבן בהכי גבוה?

כן. כי זה הרצוא שבשוב. עשרת מקומות התוכחה שהם עשר ספירות קדושות. מלכות שהיא כתר.

והשוב בא לפני הרצוא. **"וַיְהִי-עַרְבַּ וַיְהִי-בֹקֶר יוֹם אֶחָד"**³⁰

ורק בשילוב של שניהם, מתקבלת הדרך. בקי ברצוא בקי בשוב (**בקי+בקי=דרך**).

"וַיְהִי בַּיּוֹם הַהוּא וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל כָּל-יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר הִסְכַּת וַיִּשְׁמַע יִשְׂרָאֵל הַיּוֹם הַזֶּה וַיָּאֵיִתָּה לָעָם לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ"³¹

ישראל – רצוא, עם – שוב. וזה נאמר בעת ובעונה אחת. גם וגם. ובפסוק זה מתקבל צירוף שם הוי"ה לחודש אב.

שהוא – הוי"ה³².

למעשה, יוצא שכל פעם שאני אומר 'הוי"ה', אני מזכיר את חודש אב, חודש החורבן. ואנחנו משתמשים הרבה ב'הוי"ה', למעשה בכל פעם שאנחנו רוצים לומר 'יהו-ה', וכן בכל פעם שאנחנו רוצים לתאר הוי"ה כלשהי. הוי"ה של מה שקורה. המציאות.

למה מותר לנו להגיד 'הוי"ה', הרי 'יהו-ה' אסור לנו להגיד?

שאת השם המפורש יכול היה להזכיר רק הכהן הגדול, בעבודת יוה"כ. ובכל זאת, אנחנו אומרים 'הוי"ה', ובכך אנחנו אומרים שהקב"ה נמצא כאן, בכל. ואת זה מותר לכולנו להגיד. למה?

כי הוא בכל מקום?

גם יהו-ה בכל מקום, ובכל זאת אסור לנו להגות.

³⁰ בראשית,

³¹ דברים כז, ט

³² כנגד כל חודש מ-יב' חודשי השנה, יש צירוף מסוים של שם הוי"ה.

תשובה-ככה. כתר כל הכתרים. הבורא התיר.

וכשאתה ב-הויה, אתה בצירוף חודש אב. אתה ב'רצוא' ו-'שוב' גם יחד. וזו המציאות. זו הדרך. זו ההויה.

ולכן אנחנו אומרים – "שיויתי הויה לנגדי תמיד". שההויה שאני משה לנגדי, היא של רצוא ושוב. של בניה וחורבן. של עליה וירידה. והכל תמיד 'לנגדי'.

כי 'לנגדי' היא כפי שראינו מילה של 'רצוא' ו-'שוב' גם יחד. כי לנגדי, ב'רצוא', זה לא לקפוא על מקומי, להמשיך ולהתקדם למדרגות הבאות, אלו שלנגדי, ועדיין לא הגעתי אליהן; וב'שוב', זה החלק במציאות שמתנגד לי, שנותן לי להרגיש שהמציאות נגדי.

וזה מה שמראה לנו הקומרנא הק', שהמציאות החיצונית תראה לך חורבן, גלות, 'שוב'; אבל הפנימיות היא 'רצוא'.

אתה צריך להבין שבחורבן הוא נמצא שם. הכרובים בבית המקדש הראשון היו מעורים זה בזה.

באיזו רמה הוא נמצא שם?

ברמה של דבקות.

ואיפה אני צריך למצוא את הרצוא?

בשמאל. במקום של הדינים. וזה להיות בקי ברצוא ובקי בשוב.

"וְאֶשְׁלֹחַ מִלְאָכִים מִמֶּדְבָּר קִדְמוֹת אֶל-סִינַי מִלֶּךְ זֹשֶׁבֶן דְּבָרִי שְׁלֹחַ לְאָמֹר:
אֶל־בְּרִית בְּאֶרֶץ בְּלָלָהּ בְּלָלָהּ אֶלֶף לֹא אֶסֹר יָמִין וְשִׁמְאֹל"³³

כתוב "בדרך בדרך", בקי ברצוא בקי בשוב. וכתוב 'שמאל' עם ו'.

מה זה שמאל מלא ו'?

מידת ה'אמת', התיקון השביעי ב- יג' מידות דרחמים (יג' תיקוני דיקנא).

ומסבירים חכמים ש'אמת' זה הלחיים. המקום שפנוי משיערו, ונקרא "תרי תפוחין קדישין", והוא מקור התגלות ש"ע נחורין. שני התפוחים.

³³ דברים ב, כו- כז

למדנו לאחרונה, בפרשת 'בלק', על ש"ע נהורין – שהוא גילוי אור ה', גילוי פני אור מלך חיים, והוא התגלות תרי תפוחים דאריך אנפין, שהוא הרצון העליון.

הארת הפנים דאריך אנפין נקראת 'שעשעים'. פעמיים ש"ע נהורין (יש הסבר של האר"י חק' מדוע פעמיים).

בתיקון השביעי, שהוא מידת האמת, מתגלה אור בלי צמצום של חכמה סתימאה.

איך יודעים שזה בלי צמצום?

אין שערות. ששערות, הן צמצומים. דינים. צינורות. כלים.

כאשר התוקע תוקע בשופר, רואים את האדמומיות בלחיים. צבע של גבורה.

איך זה יכול להיות צבע של גבורה (אדום בלחיים) כאשר מדובר על אור בלי צמצום, בלי שערות?

והתשובה היא – "ימינך (חסד) הויה (חסד) נאדרי בכח (גבורה)!

ומסביר הצדיק על ש"ע נהורין. ומסביר שהם 370 אורות, שמתקבלים מכל האור של ע"ב, ס"ג, מ"ה, ב"ן (232, 'יהי אור') שנכנס לתוך הכלי, שהוא חק"ל תפוחין קדישין (חק"ל גי' 138), ויחד, $232 + 138 = 370$ ש"ע נהורין. ש"ע אורות שנכנסים לכלי עליון שמשפיעים את השפע כלפי מטה³⁴.

ושואל הצדיק היכן השורש של ש"ע נהורין?

חשמל.

שמבואר בעין חיים כי בחשמל יש את ש"ע נהורין

שמל (מתוך המלה חשמל) = $370 = \text{ש"ע}$

האותיות ש-מ-ל אם אני מסתכל עליהן ורוצה לחבר אותן למקום שלהן, לשורש, אני צריך להוסיף להן את הכולל. דהיינו אחד. דהיינו א'. וכך נוצרה המילה 'שמאל'. ש"ע נהורין מחוברים למקור.

שמל+א = שמאל

ושוב אנחנו רואים את ה'רצוא' שבתוך ה-'שוב'.

בתוך השמאל, המקום של הקטנות, של הניתוק, של הדינים, יש למעשה ש"ע נהורין מחוברים למקור. למה? כי הכל זה הויה. הימין והשמאל כאחד.

³⁴ ולמדנו בפרשת 'בלק' תשפ"ג, שז"ס צפר דקדושה. צפר בלי ו'. ר' שם.

ו- **שמאל** ו-**חשמל** אותן אותיות, שכמו שהראה לנו הרמב"ן, כמפורט לעיל, לענין 'אבק' - 'חבק' - ה- **א'** וה- **ח'** הן אותיות שמתחלפות.
ש"ע נהורין, גי' 'שמל', מחוברים ל- **א'** ול- **ח'** (=8, עוה"ב), 'חשמל' 'שמאל' - אור ענק, שהוא אחדות הניגודים, רצוא ושוב גם יחד.

חשמל = 378

א = 1 (פשוט)

אלף = 111 (מלא)

אלף למד פא = 266³⁵ (מלא דמלא)

378 =

זה החשמל. אור עצום.

א+אלף+אלף למד = כל הכוח של ה- **א'**, של האצילות, של הכתר, ושל ה- **ח'**, שקשורה לצבע הלבן (חור) - לחכמה. כי כאמור, 'החכמה מאין תמצא'.

וחשמל זה גם רצוא וגם שוב.

חש (חשאי, שקט - 'שוב') **מל** (לשון מילה, דיבור - 'רצוא'). עין חיים. ולכן גם להיפך - **חש** (לשון חישה, הרגשה, דיבור - 'רצוא') ומל (לשון הסרה, כריתה, ניתוק - שוב). דבר והיפוכו באותו המקום.

ו- **378 = מלבוש**

שבתוך המלבוש של העוה"ז, שלך, יש ש"ע נהורין. וחמלבוש עצמו מה הוא למעשה? אלף. חשמל. וחשמל הוא גם אור וגם כלי. גם רצוא וגם שוב.

וכנגד ש"ע נהורין בקדושה, יש בקליפה היפך ש"ע שזה - עש.

ומה עושה העש?

מכלה את הבגדים, את המלבוש.

זו הסיבה שעש מכלה את הבגדים כי הוא בנגד ש"ע נהורין, ולכן עושה פעולה הפוכה. שהש"ע נהורין מחיים את המלבוש, ואילו העש מכלה אותו. הקדושה מחיה הקליפה מכלה. וזו לשון הקודש. לשון מהותית. הלשון שבה נברא העולם. ומסביר לנו הצדיק את סוד המלה שמאול. שמאל עם ו'. ומביא פסוק מהזהר הק' – "חד פריסו ולית אתר פנוי מיניה" מוזה זה חד פריסו?

חלק אחד.

ונשמנו של האדם היא 'חלק' אלוק ממעל. וכותב 'בעל הסולם'³⁶ – "באופן שאין הפרש בינו ית' לבין הנשמה. אלא שהוא ית' כל' והנשמה 'חלק'." והמשילו בזה לאבן הנהצבת מחר, שאין הפרש בין האבן לבין החר, אלא שזה 'כל' וזה 'חלק'". ואומר הזהר – "חלק אחד שאין מקום פנוי ממנו, מרשות אחד יחיד ומיוחד" ובכל חלק, בכל נשמה, יש אותו ית', ואין מקום פנוי ממנו. וכך בכל חלק וחלק בבריאה. גם בקליפות. ומבואר בגמרא בירושלמי תענית –

"אם ישאל אותך אדם איה אלקיך תאמר לו בכרך גדול של רומי"

דהיינו, בתוך שיא הטומאה, יש את הקב"ה. גם שם. שאין אתר פנוי ממנו.

ולכן, גם הקליפה, החיות שלה היא ממנו ית'. וכותב הקומרנא הק' –

"אבל יש פריסו דהפריש בין רע גמור לטוב, וחיות הטוב שיש שם ברע, עיין בעין חיים, סוד העור הוא הקליפה"

העור הוא קליפה. הקליפה נקראת רע. לכן, המלה רע, בלשון"ק, היא אותיות המילה 'עור', בלי ו'.

שלמדנו בשיעור 'עור בעד אור', בפרשת קרח³⁷ – שבתחילה, היו לאדם וחווה כתנות אור, אבל אחרי החטא עשה להם הקב"ה כתנות עור. קליפה. רע. ירידה.

"וַיַּעַשׂ יְהוָה אֵלֵיהֶם לְאֹדָם וּלְאַשְׁתּוֹ כְּתָנֹת עוֹר וַיִּלְבָּשֵׂם"³⁸

³⁶ הקדמה לספר הזהר, ט, חקירה ג'

³⁷ 'עור בעד אור' – קרח תשפ"ג.

³⁸ בראשית, ג, כא

ש'עור' לשון עור.

כשירד האדם ממדרגתו, הפך לסומא ביחס לדרגתו הקודמת, והפך ה-'אור' שהיה באדם (אור הויה **דשם מ"ה**³⁹, שהוא כידוע גי' **אדם**) שהיה מזוכך, לחומר גם ואטום שלא מאפשר את ראיית ה'אור' והוא נקרא - 'עור' - עור⁴⁰.

אבל.. למרות שה'אור' הפך ל'עור', אטום, טמא - בכל זאת, ה'אור' עדיין נמצא שם, בתוך ה'עור'. ואומר הצדיק שאנחנו רואים זאת באות ו' שנמצאת בתוך המילה 'עור'. שה-ו' הזו היא חיות האור, 'נהירו דקיק דקדושה'. והיא נקראת גם 'רקיע' ו'פריסו'.

"סוד העור היא הקליפה, ויש בתוכו נהירו דקיק דקדושה שהוא סוד ו' הנקרא רקיע ופריסו"

למה ה-ו' נקראת 'רקיע' ו-'פריסו'?

שלמדנו, שהאות **א'**, מורכבת ציורית משני יודין (עליון ותחתון) ומהאות ו', והיא שם הויה⁴¹. וצורתה היא כנגד מים עליונים, מים תחתונים והרקיע המבדיל ביניהם, ככתוב **"וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי רָקִיעַ בְּתוֹךְ הַמַּיִם וַיְהִי מַבְדִּיל בֵּין מַיִם לַמַּיִם"**⁴²

ה-ו' שבאמצע ה-**א'** שמפרידה בין שני היודין ומחלקת אותם לעליונים ותחתונים, נקראת 'רקיע', כי הרקיע הוא המפריד בין מים עליונים לתחתונים. ונקראת **'פריסו'**, לשון פרוסה, פרסה, שמחלקת בין עליון לתחתון. וה-ו' הזו, היא אור קטן.

ומסביר הקומארנא זי"ע,

"והנה סוד שמאל ביארנו בסוד ש"ע נהורין עה"כ כתר (דהיינו, שיא השיאים של האורות של הרצוא זה שמאל) אבל יש אורות שהרע עדיין מעורב בהן, והן נקראות בתנות עור; אבל בתוך הרע יש את ה-ו' והוא הנהירו דקיק שיש בתוך קליפת נגה, שנקראת עבר הירדן."

ה-ו' הזו, שנכנסה לתוך ה'רע', והפכה אותו למלוש 'עור', היא ה-ו' שנותנת את החיות דקדושה בתוך העולם של המלוש, בתוך העור, בתוך המלכות, שהיא קליפת נגה (שמעורבת משוב ורע), בתוך "עבר הירדן". שלמדנו, שעבר הירדן היא המלכות.

³⁹ שם מ"ה - יוד, הא, ואו, הא

⁴⁰ וכמובן בהתאמה, העור של גופנו, מסתיר ומכסה את מה שיש בפנים הגוף, ובכך מעורר אותנו.

⁴¹ וגי' י, ו=26 יהוה

⁴² בראשית, א, ו

ולכן, כאשר יעמוד משה בעבר הירדן, לפני מלחמתו בסיחון ובעוג, הוא יחפש את ה-ו' הזו, בתוך הקליפות, בתוך המלבוש, במקום הירוד, לפני מלחמה קשה בקליפות, הוא צריך אותה, את ה'נהירו דקיק'.

ולכן, כתוב בתורה, בנקודה זו, 'שמאול' עם ו'.

**וְאֵשְׁלֹחַ מִלְאָכִים מִמֶּדְבָּר קִדְמוֹת אֶל-סִיחֹן מֶלֶךְ וְעִשְׂבֹּן דְּבָרִי שְׁלֹם לְאֹמֶר:
אֲלֶפְרָה בְּאֶרְצָה בְּסֶרֶף בְּסֶרֶף אֵלֶיךָ לֹא אֶסִּיר יָמִין וְשִׁמְאוֹל⁴³**

וזהו המשעול שהלך בו בלעם שהוא מצד שמאל.

שמאול

משעול

אומר הקומרנא הק', ששתי מילים אלו הן אותן אותיות, אלא שבמשעול ה-א' התחלפה ב-ע'.

למה התחלפה?

בלעם הלך **במשעול** כדי להצליח להגיע למקום בו הוא יוכל לראות את עם ישראל ולקלל אותו. הקללות של בלעם, היו קשורות לראיה. לעין. לכן לקח אותו בלק כל פעם למקום אחר, כדי להצליח ולראות את ישראל מזווית אחרת, שאולי ממנה תתפוס הקללה.

וַיֹּאמֶר בְּלָק אֶל-בָּלָעַם לְכֵה-נָא אֶקְוֶה אֶל-מָקוֹם אֲנֹכִי אוֹלִי וַיֵּשֶׁר בְּעֵינָיו הָאֱלֹהִים וַקְבֹּטוּ לִי בְּשֵׁם⁴⁴

וכל עניינו של בלעם היה ב'עין', שהיה רע עין ושתום עין.

(ו'עין' בגי' 130, עה"ב – סמא-ל. שגם עניינו עין וראיה, שכן מסמא (מעוור) את נוכחות האל בעולמו, ולמעשה יוצר מעטפת 'עור' על העולם).

וַיֵּשֶׁא מִשְׁכּוֹ וַיֹּאמֶר נָאם בְּלָעַם בָּנוּ בָּעֹר וְנָאם הַגָּבֵר שְׁתֵּם הָעֵין⁴⁵.

ושתם-שתם ה' עינו הרעה, ולא הצליח לקלל את ישראל.

וזה הסיבה שכתוב בתורה שהלך בלעם במשעול, ושם עצר אותו מלאך ה'.

⁴³ דברים ב, כו- כז

⁴⁴ במדבר, כג, כז

⁴⁵ במדבר כד, ג

"וַיַּעֲמֵד מִלְאָךְ יְהוָה בְּמִשְׁעוֹל הַכֶּרֶם לְלֵךְ מִזֶּה וּלְלֵךְ מִזֶּה"⁴⁶

ש'משעול' כמו שראינו, הוא שמאול עם עין. ומשעול עצמו הוא צמצום, גדר מזה וגדר מזה, שהוא בא מצד שמאל. ומכיוון שעניינו של בלעם, שהוא עצמו בא מצד שמאל, היה העין, לכן חלק ב'משעול'; שהמלה 'משעול' היא החיבור של מהותו – שמאול ועין. וה'ו' נמצאת שם בשמאול של בלעם, כי בלעם היה נביא. ה'ו' היתה בתוכו וחייתה אותו.

ולכן כותבת התורה הק', בהמשך הדרך במשעול–

"וַיִּסֹּף מִלְאָךְ יְהוָה לַעֲבֹר וַיַּעֲמֵד בְּמָקוֹם צָר אֲשֶׁר אֵין דֶּרֶךְ לְנִסְאוֹת יִמִּין וּשְׂמֹאל"⁴⁷

בלעם הוא דעת דקליפה בא משמאל, ועבר במשעול, כדי לקבל את כל הכח של השמאול, עם ה'ו'. אבל שם, במשעול, בשמאול, עמד מלאך ה' ועצר אותו. שם "אין דרך". כי דרך זכור היא בקי ברצוא ובקי בשוב. דהיינו, בקי בימין ובקי בשמאל. אבל בלעם, שלא היה בקי באלו, לא הייתה לו דרך, ולפיכך נכתב אֵין דֶּרֶךְ לְנִסְאוֹת יִמִּין וּשְׂמֹאל⁴⁸. כי בלעם לא יכול היה לקבל את הימין, וגם לא את השמאול עם ה'ו', כי אין דרך. ולכן סופו היה ידוע מראש. ונרמז בתורה הק' במילים "אֵין דֶּרֶךְ לְנִסְאוֹת יִמִּין וּשְׂמֹאל"⁴⁹.

ואומר הקומרנא הק', להיות בקיא בשוב, זה להבין את השמאול. עם ו'. וזה עניין–

וְאֶעֱיָהּ שְׂאוֹל הַנֶּזֶק"⁵⁰, שתבין שבתוך השמאל, בקטנות, בקושי, יש לך את כל האור שאתה צריך כדי לתקן את מה שבאת לתקן. יש שם ש"ע נהורין מחוברים לכתר, ויש שם ו'. ואפשר לצאת מקטנות לגדלות.

אלא שתזכור כשאתה למעלה שזה לא אתה, וכשאתה למטה, אותו הדבר. ותזכור שאתה תמיד נע בתוך פעימה, שלא אתה שולט עליה. פעימת הבריאה. לפעמים היא תוריד אותך למטה ותעצור את נשימתך, ולפעמים תפוך. וכדי להחזיק מעמד בטלטלות, אתה צריך להיות דבוק, למקום היחיד שמחיה אותך, לאינסוף ברוך הוא, לתורה הקדושה, למצוות.

וכותבת התורה הק', בפרשת שופטים בעניין מצוות המלך–

**"לְבִלְתִּי רוּם לְלִבּוֹ מֵאֲזִיו וּלְבִלְתִּי סוּר מִן־הַמִּצְוָה יִמִּין וּשְׂמֹאל לְמַעַן יֵאָרִיךְ יָמָיו
עַל־מַמְלַכְתּוֹ הוּא וּבָנָיו בְּקֶרֶב יִשְׂרָאֵל"⁵¹**

⁴⁶ במדבר ב, כד

⁴⁷ במדבר ב, כו

⁴⁸ במדבר ב, כו

⁴⁹ במדבר ב, כו

⁵⁰ תהלים, קלט, ח

⁵¹ דברים, יז, כ

מסביר הצדיק, כי המלך מצווה לכתוב ספר תורה, וזאת 'לבלתי רום לבבו מאחיו ולבלתי סור מן המצוה ימין ושמאול'.

המלך צריך ללכת בדרך מדויקת. להיות בקי ברצוא ובקי בשוב. גם מלך, לא יכול להיות רק ברצוא. אין דבר כזה.

למה?

כי הוא מלך. כל אחד בממלכה שלו קשור אליו⁵². אסור להגיע למצב שבו המלך מתנתק מהעם. הכי גבוה (כתר) תמיד חייב להיות קשור להכי נמוך (מלכות) והוא כל העניין של **כתר מלכות**.

ולכן מלך ישראל, שהוא כתר מלכות, הוא רצוא ושוב. והדרך בה הוא הולך היא "בקי-בקי" (גי' דרך), בקי ברצוא ובקי בשוב, והיא דרך המצוות "לבלתי סור מן המצוה ימין ושמאול". שמאול עם ו'. כי מלך ישראל הוא מי שיודע למצוא את ה'רצוא' בתוך ה'שוב', את ה-ו' בתוך השמאל.

כשאתה רואה את החורבן, אתה צריך להבין שאתה צריך למצוא את הקב"ה במקום הזה. גם במקום הזה. למרות החורבן, עם ישראל המשיך להתקיים. כנגד כל הסיכויים. מעל לטבע. וככל שאנחנו מתקרבים לעקבתא דמשיחא, נפתחים מעינות החכמה בצורה לא טבעית לגמרי.

והיום יכול כל יהודי פשוט, להגיע לסודות החכמה שמקובלי המקובלים רק הגיעו בימים עברו. וכן נשים, שבעבר היתה החכמה הזו מוסתרת מהן – הכל נפתח, לכולם⁵³.

"..דאיתא בזוהר דבעקבתא דמשיחא עתידא חכמתא דא להתגלות אפילו לצעירי ימים. נמצינו למדים שבעקבתא דמשיחא יהיה כל הדור ההוא בתכלית הגובה, עד שאין אנו צריכים לשום שמירה ויתפתחו מעיינות החכמה להשקות כל הגוי כולו"⁵⁴

⁵² באותו אופן כמו כהן גדול. ולכן רוצח בשגגה נמצא בעיר מקלט עד מות הכהן הגדול. שכן לכהן הגדול הייתה שייכות לחטא שלו, שאם היה הכהן נקי, לא היתה מציאות בעם של רוצח בשגגה.

⁵³ ובאשר להתנגדויות הידועות ללימוד הסוד למי שלא "מילא כרסו בש"ס ופוסקים" ר' הקדמה לתלמוד עשר הספירות, שמפרט שם 'בעל הסולם' את כל ההתנגדויות ומשיב להן.

⁵⁴ ושואל בעל הסולם, כיצד זה ייתכן כאשר אמרו חז"ל דברים קשים על הדור האחרון, שאין עוד כמוהו לרוע. ובוודאי אלו ואלו דברי אלקים חיים. ומשיב- "והעניין הוא, כי כל שמירה המעולה ונעילת הדלת על היכל החכמה, הוא מפחד האנשים שרוח קנאת סופרים שבהם מעורבת בכח התאוה והכבוד.. מאחר שפני הדור בפני הכלב, כלומר שצווחין בכלבא הב הב וירא חטא ימאסו וחכמת חכמים תסרח בהם, ממילא מותר להרחיב שערי החכמה, ולהסיר השמירה המעולה, להיותה בטוחה מאליה מחמס ועושק. ואין עוד פחד מתלמיד שאינו הגון, שיטול אותה למכור בשוק להמון.. היות שלא ימצא להם קונים על סחורה זו, כי כבר נמאסת בעיניהם. וכיוון שאין עוד תקוה לנחול תאוה וכבוד על ידיה, נעשית בזה בטוחה ומשומרת מאליה

ואכן, מעינות החכמה נפתחו בצורה לא טבעית. מקובלי המקובלים הגיעו למקומות האלה, ופתאום יש לנו את הידיעות האלה.

ואיך זה כ"כ משמח אותנו.

שאומר לנו הקב"ה, בחכמה שהוא מגלה לנו, 'אתם לא לבד'.

בתוך שבת חזון אנחנו קוראים – "הוי גוי חטא עם כבוד עון ורע מרעים בנים
משחיתים." 55

זרע מרעים, גוי חטא, עם כבוד עון – אבל בנים.

ובנים צריכים לזכור תמיד, שגם כשהם בבור, ומרגישים רחוקים, הם תמיד בנים. ולכן, גם ב'שוב' תמצא את ה'רצוא'.

אנחנו נמצאים בחודש אב. נקודת החכמה. דווקא בחודש הזה יהיה חורבן, והכרובים יהיו מעורים זה בזה. כי כל החורבן בא מצד שמאל. אבל בשמאל, יש את ש"ע נהורין מחוברים לכתר. וכל מקומות התוכחה הם עשר ספירות קדושות.

ולכן זו טעות לבכות כשאתה נמצא ב'שוב', בכיה של חינוך.

אתה רוצה להיות ב'רצוא', לעלות למעלה, שחבל יסתדר לך. אבל, כל העניין הוא למצוא אותו ית' ב'שוב'. זו העבודה. זה עמל היהודי, לחקור דעת עליון וכך לחבר שמים וארץ.

"וצריך שתדע אמנם, אשר סיבת כל הריחוק הזה שאנו רחוקים כל כך מהשי"ת, ומה שאנו עלולים כל כך לעבור על רצונו ית'. אין כל זה אלא משום סיבה אחת, שנעשתה למקור לכל המכאובים והיסורים שאנו סובלים, ולכל הזדונות והשגגות שאנו נכשלים ובאים בהם ח"ו. שיחד עם זה מובן, שבהסרת הסיבה החיא, נפטרים תיכף מכל צער ומכל מכאוב, וזוכים תיכף להדבק בו ית' בכל לב, נפש ומאד. ואומר לך שחסיבה המקורית החיא אינה אחרת, אלא 'מיעוט החכמה שלנו בהשגחתו יתברך' על בריותיו, שאין אנו מבינים אותו יתברך בראוי". (בעל הסולם, הקדמה לתלמוד עשר הספירות)

ברוך ה' לעולם אמן ואמן

שכל זר לא יקרב. זולת אהבי חכמה ותושיה לבד. ולפיכך תוסר כל בדיקה מהנכנסים, עד שגם צעירי ימים יוכלו לזכות בה"